

Arrest

nr. 176 943 van 26 oktober 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 23 mei 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 mei 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 mei 2016 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat D. VANDENBROUCKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Congolese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 5 oktober 1988.

Op 31 maart 2008 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een visum lang verblijf in het kader van een gezinshereniging met haar moeder.

Op 5 september 2009 neemt de gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf.

De verzoekende partij verklaart op 6 augustus 2011 het Rijk te zijn binnengekomen.

Op 9 augustus 2011 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

Op 10 september 2012 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij. Op 9 oktober 2012 tekent de verzoekende partij beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 17 december 2012 met nummer X stelt de Raad de afstand van het geding vast.

Op 19 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 10 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nogmaals de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 7 februari 2013 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

Op 9 april 2013 weigert de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij. Op 8 mei 2013 tekent de verzoekende partij beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad. Bij arrest van 30 september 2013 met nummer 111 098 weigert de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

Op 18 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nogmaals de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 4 november 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in de hoedanigheid van een bloedverwant in neergaande lijn.

Op 2 mei 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, die gezamenlijk op 11 mei 2016 aan de verzoekende partij ter kennis worden gebracht onder de vorm van een bijlage 20, en waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 04.11.2015 werd ingediend door:

Naam: L.(...) M.(...) K.(...)
Geboortedatum: 05.10.1988
Verblijvende te: (...)

Voorna(a)m(en): I.(...)
Geboorteplaats: K.(...)

Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)
Rr: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.’

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: ‘ De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van

toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis§2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.'

Betrokkene diende een aanvraag in, in functie van zijn moeder N.(...) M.(...) B.(...) (rr. (...)) en zijn stiefvader V.(...) W.(...) (rr.(...)), beiden van Belgische nationaliteit. Ter staving van de aanvraag legt betrokkene de volgende documenten over: attest van de mutualiteit D.(...) V.(...) d.d. 30.09.2015, facturen d.d. 30.10.2015 en 03.11.2015 van de firma S.(...) betreffende de beëdigde vertaling van documenten, samenstelling gezin d.d. 30.09.2014, aangifte van de nalatenschap van de heer V.(...) J.(...) V.(...) (broer van de referentiepersoon), afdruk van de bankrekening bij B.(...) van de referentiepersoon d.d. 04.11.2015, wijziging aan de diezelfde bankrekening 5.11.2015, overzicht van de verrichtingen van de B.(...) M.(...) ten gunste van de referentiepersoon afgedrukt op 04.11.2015, attest lidmaatschap B.(...) M.(...) d.d. 04.11.2015, storting door de moeder via De Post op haar eigen rekening d.d. 26.12.2013, 12.07.2013 en 24.01.2014, facturen AZ G.(...) op naam van betrokkene d.d. 03.12.2013, 30.05.2013, 03.01.2014 en 13.11.2014, storting van betrokkene naar de referentiepersoon via de Post d.d. 03.03.2014, betalingsherinnering d.d. 24.02.2014 op naam van betrokkene, storting van betrokkene naar B.(...) d.d. 09.01.2014, document op naam van betrokkene d.d. 27.12.2013 laatste betalingsherinnering, opdracht Europese domiciliëring, d.d. 24.11.2013 van de stiefvader naar AZ G.(...), doc B.(...) M.(...) d.d. 03.11.2015 betreffende de invaliditeit van de moeder, document van de B.(...) M.(...) d.d. 03.11.2015 betreffende de arbeidsongeschiktheidsuitkering van een derde persoon die op het adres verblijft, attest ABVV 03.11.2015 betreffende de werkloosheid van een derde persoon, overzicht rekening van F.(...) van de stiefvader betreffende de ontvangen pensioenuitkeringen.

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Nergens uit het dossier valt dit te ontdekken.

Betrokkene blijkt ononderbroken in België te verblijven sinds 2011. Nergens uit het paspoort van betrokkene blijkt dat hij sindsdien ooit het land heeft verlaten. Er werd geen enkel bewijsstuk voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene reeds van in het land van herkomst of origine, ten laste was van zijn moeder/stiefvader, noch dat hij onder vermogend was of is in het land van herkomst, zowel wat betreft onroerende goederen en wat betreft inkomen. Vandaar dat niet kan gesteld worden dat aan de voorwaarden is voldaan. Alle voorgelegde documenten betreffende zijn financiële situatie in België doen geen afbreuk aan deze vaststelling. Ze zijn niet relevant. Betrokkene kan geen verblijfsrecht ontlenen aan jarenlang illegaal verblijf in België, weliswaar afgewisseld met periodes van legaal verblijf in procedures die allen werden afgewezen, en een situatie van onvermogen die hij daardoor in België voor zichzelf creëerde. Het is wel degelijk de bedoeling dat kan vastgesteld worden dat betrokkene van in het land van oorsprong reeds feitelijk ten laste was van de referentiepersonen en hij daarom in aanmerking komt overeenkomstig art. 40ter en 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht te verwerven.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar tweede middel als volgt:

"De bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden steunt op artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet: de verzoekende partij is met name een bloedverwant in neergaande lijn van een burger van de Unie, in" casu zijn Belgische moeder.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd : 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, (...);

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid haar beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie

bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Er dient vooreerst te worden vooropgesteld dat de gemachtigde van de verwerende partij in het kader van zijn zorgvuldigheidsplicht rekening dient te houden met alle gegevens van het dossier, zodat minstens moet blijken dat hij inderdaad rekening heeft gehouden met alle door de verzoekende partij voorgelegde stukken, ook al zou hij vervolgens van oordeel zijn dat een betrokken stuk niet kan volstaan om het ten laste zijn van de referentiepersoon aan te tonen. In casu staat geenszins vast dat verwerende partij rekening gehouden heeft met alle door verzoeker voorgelegde stukken.

Verzoeker wijst erop dat er wat betreft het 'ten laste' zijn van de referentiepersoon, geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en - appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een marginale wettigheidstoetsing uit.

Aangezien artikel 40bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van de artikelen 2, c) en 7, eerste lid, d) van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) (Pb.L. 29 juni 2004, afl. 229/35) (cf. Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2006-2007, nr. 51 2845/001, 10-14), kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wat betreft de interpretatie van het begrip 'ten laste' verwijzen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Yuning Jia/Migrationsverket, ptn. 35-37 en 43) rechtspraak die werd bevestigd in het arrest Reyes (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket).

In voormeld arrest Jia wordt uitdrukkelijk gesteld dat uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van 'ten laste' komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid (of door diens echtgenoot).

Om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen — verzoeker wijst er in dit verband op dat de vreemdelingenwet (net als voormelde richtlijn 2004/38/EG) ook voor familieleden in neergaande lijn de voorwaarde van het 'ten laste zijn' oplegt —, moet de lidstaat van ontvangst volgens het Hof beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien. Het Hof benadrukt hierbij dat de noodzaak van materiele steun moet bestaan in de lidstaat van oorsprong of van herkomst op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan. Het Hof stelt ten slotte dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel, terwijl het mogelijk is dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid.

Uit deze rechtspraak blijkt aldus dat de verzoekende partij, om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd, dient aan te tonen dat reeds eerder en dus voorafgaand aan de aanvraag, in haar land van herkomst, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, materieel en/of financieel. Er dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde in de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden ook zelf aangeeft dat, om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd, er reeds een afhankelijkheidsrelatie dient te bestaan tussen de betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Verzoekster betwist evenwel dat uit zijn stukken niet zou blijken dat er geen afhankelijkheidsrelatie zou bestaan in zijn land van herkomst. Minstens had verwerende partij verzoekster moeten verzoeken bijkomende stukken voor te leggen."

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het tweede middel van de verzoekende partij:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker zich beperkt tot een louter uitgebreide theoretische uiteenzetting waarin hij erkent dat hij dient aan te tonen dat hij reeds ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst. Vervolgens beperkt hij zich te poneren dat hij betwist dat uit

de stukken niet zou blijken dat er geen afhankelijkheidsrelatie zou bestaan hebben in het land van herkomst. Verwerende partij veronderstelt dat verzoeker hiermee eigenlijk betoogt dat hij wel zou hebben aangetoond dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond in het land van herkomst.

Verzoeker toont met zijn loutere bewering niet aan dat met bepaalde door hem voorgelegde stukken geen rekening zou zijn gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. De overtuiging van de verzoeker als zou hij wel hebben aangetoond dat er reeds in het land van herkomst een afhankelijkheidsrelatie bestond met de referentiepersoon, gaat niet in op de motivering dat uit de voorgelegde stukken niet blijkt dat verzoeker reeds afhankelijk was van zijn moeder/stiefvader, noch dat hij onvermogen was of is in het land van herkomst, zowel wat betreft de onroerende goederen als wat betreft het inkomen. Eenvoudige nazicht van de documenten toont inderdaad aan dat de afhankelijkheidsrelatie in het land van herkomst niet blijkt uit het administratief dossier en verzoeker laat met zijn uiterst vage kritiek na aan te tonen uit welk stuk dan wel zou blijken dat de afhankelijkheidsrelatie met de referentiepersoon reeds bestond in het land van herkomst.

Verzoeker gaat er nog aan voorbij dat de plicht op de aanvrager rust om de stukken voor te leggen die hij nuttig achtte teneinde van de diensten van de verwerende partij het gevraagde verblijfsrecht te bekomen. (RvV 22 juni 2015, nr. 148.267) Er rust geenszins een verplichting op verwerende partij hem uit te nodigen bijkomende stukken voor te leggen en verzoeker laat na aan te tonen op grond van welke bepaling of beginsel dit wel zou moeten.

Tot slot laat verwerende partij dienaangaande nog gelden dat verzoeker uit het oog verliest dat in de bijlage 19ter, d.d. 4 november 2015, blijkt dat verzoeker expliciet werd verzocht om "binnen de drie maanden, dus ten laatste op 04/02/2016, de volgende documenten over te leggen:

Bewijs van onvermogen in het land van herkomst

Bewijs van stortingen in het verleden (...)"

Verzoeker was er derhalve van op de hoogte welke stukken hij diende voor te leggen, wat hij nagelaten heeft te doen.

Uit het bovenstaande volgt dat de geldende regelgeving werd geëerbiedigd, dat de motivering van de bestreden beslissing toelaat om kennis te nemen van de determinerende motieven van de bestreden beslissing in het licht van die regelgeving, en dat niet wordt aangetoond met welke feiten of gegevens, die aan verwerende partij gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de beslissing, zij geen rekening zou hebben gehouden. (RvV 5 juni 2012, nr. 82.466)

Het betoog van verzoeker laat niet toe de door hem aangevoerde schendingen aan te tonen.

Het tweede middel is ongegrond."

2.1.3. De Raad merkt op dat wanneer een vreemdeling verzoekt om, in toepassing van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden toegelaten, het aan de gemachtigde van de staatssecretaris toekomt om na te gaan of de betrokken vreemdeling aan de in deze wetsbepaling gestelde voorwaarden voldoet. Indien de gemachtigde van de staatssecretaris vaststelt dat dit niet het geval is, dan kan hij ten aanzien van deze vreemdeling een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden nemen. De vaststelling dat een vreemdeling niet over een recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie beschikt of dat hij naliet aan te tonen dat hij over een dergelijk recht op verblijf beschikt, leidt niet automatisch tot de vaststelling dat deze vreemdeling zich op onwettige wijze in het Rijk bevindt. Het is immers mogelijk dat deze vreemdeling op een andere grond tot een verblijf in het Rijk werd gemachtigd of dat hij tijdens de behandeling van een andere aanvraag (asiel, medische redenen,...) tijdelijk in het Rijk kan verblijven. Wanneer de verweerder constateert dat een vreemdeling geen recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie kan laten gelden, komt het aan hem toe aanvullend te onderzoeken of de betrokken vreemdeling al dan niet onwettig in het Rijk verblijft zodat hij desgevallend dient over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad wijst er tevens op dat een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een bevel om het grondgebied te verlaten ook verschillende rechtsgevolgen hebben. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft louter tot gevolg dat een vreemdeling geen dusdanig recht op verblijf kan laten gelden en eventueel zal dienen terug te vallen op zijn vroegere

verblijfstoestand. Een bevel om het grondgebied te verlaten heeft tot gevolg dat een vreemdeling het grondgebied dient te verlaten en kan desgevallend als basis dienen voor een gedwongen terugleiding naar de grens en een administratieve vrijheidsberoving.

Gelet enerzijds op het feit dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de toetsing aan verschillende wetsbepalingen en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen en anderzijds dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben, moet worden geconcludeerd dat het van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen zijn, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad.

Het gegeven dat de eventuele vernietiging van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden tot gevolg kan hebben dat ook het in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten, kaduuk wordt, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk en laat slechts toe te concluderen dat het voor een vreemdeling aangewezen kan zijn beide beslissingen aan te vechten indien hij meent dat de beslissing, waarbij hem een verblijf wordt geweigerd, op onwettige wijze werd genomen. De vaststelling dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet overeenkomstig de wet werd genomen, heeft daarentegen op zich geen gevolgen voor de in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen beslissing tot weigering van verblijf. Het is derhalve mogelijk dat de Raad vaststelt dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen met miskennis van de wet terwijl deze vaststelling geen impact heeft op de beslissing tot weigering van verblijf die aan een vreemdeling met eenzelfde akte ter kennis werd gebracht. De vernietiging van dit bevel om het grondgebied te verlaten wijzigt immers niets aan de aard of rechtsgeldigheid van deze beslissing tot weigering van verblijf.

De bepalingen van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), dat wanneer de bevoegde minister of zijn gemachtigde een recht op verblijf niet erkent, hij de betrokken vreemdeling hiervan in kennis dient te stellen middels *“een document overeenkomstig het model van bijlage 20”* dat *“desgevallend”* ook een bevel om het grondgebied te verlaten bevat, kunnen enkel toelaten te besluiten dat twee beslissingen in één akte van kennisgeving kunnen worden opgenomen. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit echter niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (in dezelfde zin: RvS 23 januari 2014, nrs. 226.183 tot en met 226.185; RvS 15 januari 2014, nr. 226.065).

De verblijfsweigering enerzijds en het bevel om het grondgebied te verlaten anderzijds, vormen twee verschillende *negotia* die echter middels één *instrumentum* – de bijlage 20 – worden ter kennis gebracht. De eventuele vernietiging van een bevel om het grondgebied te verlaten leidt dan ook niet *ipso facto* tot de vernietiging van de in dezelfde akte opgenomen beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Het tweede (huidig) middel wordt uitsluitend ontwikkeld tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Het eerste en derde middel, die verder in dit arrest worden behandeld, handelen over het bevel om het grondgebied te verlaten.

2.1.3.1. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De schending van de materiële motiveringsplicht zal onderzocht worden in het kader van de artikelen 40bis, § 2, eerste lid, 3°, *juncto* 40ter van de Vreemdelingenwet, daar uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 4 november 2015 een verblijfskaart heeft aangevraagd als familielid van een burger van de Unie *c.q.* Belgisch onderdaan.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; (...)

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :
- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. (...).”

Krachtens artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een Belg:

“(...) de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreeerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een Belg indiende, met name in functie van gezinshereniging met haar Belgische moeder en stiefvader. Aangezien de verzoekende partij ouder is dan 21 jaar, zal zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, *in casu* haar Belgische moeder en stiefvader.

Meerderjarige kinderen kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze materieel worden ondersteund door de Belgische ascendent die in België verblijft omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst. Dit blijkt uit het arrest ‘Reyes’ van het Hof van Justitie (zaak C-423/12 van 16 januari 2014), waarvan kan worden aangenomen dat de gemachtigde van de staatssecretaris het ook toepasbaar acht op familieleden van Belgische onderdanen en waarin werd gesteld:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig of in strijd met artikel 40ter, eerste lid, *juncto* artikel 40bis, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet dat de gemachtigde van de staatssecretaris de voorwaarde in voormeld artikel, dat men ten laste moet zijn van de descendent die men begeleidt of vervoegt, vervult door *in casu* het bewijs te vragen van de ascendent dat zij in het verleden in het land van herkomst, dus voor haar aankomst in het Rijk, en tot op het moment van de aanvraag om gezinshereniging ten laste is van de Belgische referentiepersoon.

De Raad benadrukt dat wat betreft het “ten laste” zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

De verzoekende partij heeft bij haar aanvraag van 4 november 2015 de volgende documenten neergelegd:

- Paspoort van de verzoekende partij;
- Schrijven van de advocaat van de verzoekende partij d.d. 3 november 2015 waarin wordt gesteld dat de verzoekende partij ten laste is van de Belgische referentiepersonen die over voldoende bestaansmiddelen beschikken. Tevens is er sprake van voldoende huisvesting, een ziekteverzekering en een gezinscel;

- Deurwaardersexploot van een aanvullende uitspraak van geboorteakte *d.d.* 13 maart 2015;
- Integrale kopie van de geboorteakte van de verzoekende partij;
- Attest mutualiteit voor 'gezinsherenging' van B.M. *d.d.* 3 november 2015;
- Uitkeringsattest van B.M. *d.d.* 3 november 2015 op naam van de moeder van de verzoekende partij, waaruit blijkt dat zij een invaliditeitsuitkering ontvangt;
- Uitkeringsattest van B.M. *d.d.* 3 november 2015 op naam van een derde persoon, waaruit blijkt dat hij een primaire arbeidsongeschiktheidsuitkering ontvangt;
- Verklaring van ABVV *d.d.* 3 november 2015, waaruit blijkt dat een derde persoon tweemaal een werkloosheidsuitkering heeft ontvangen in 2015;
- Rekeningattest van de stiefvader van de verzoekende partij, waaruit blijkt dat hij maandelijks een pensioen heeft van 1200,53 euro;
- Attest van B.M. *d.d.* 30 september 2014 dat stelt dat de verzoekende partij aangesloten is bij het ziekenfonds als persoon ten laste;
- Factuur *d.d.* 30 oktober 2015 van S. aan de moeder van de verzoekende partij voor de beëdigde verklaringen van documenten van het Frans naar het Nederlands ten bedrage van 99 euro;
- Factuur *d.d.* 3 november 2015 van S. aan de moeder van de verzoekende partij voor de beëdigde verklaringen van documenten van het Frans naar het Nederlands ten bedrage van 184,50 euro;
- Huwelijksakte *d.d.* 1 augustus 2014 van de moeder en de stiefvader van de verzoekende partij;
- Samenstelling van gezin *d.d.* 30 september 2014;
- Aangifte van de nalatenschap van J.V.V., de broer van de stiefvader van de verzoekende partij;
- Betalingsbewijzen van de advocaat van de verzoekende partij *d.d.* 24 april 2013, 24 september 2012, 31 mei 2013, 31 oktober 2014 en 30 juli 2013;
- Verrichtingshistoriek van de bankrekening van de moeder van de verzoekende partij, waarbij de verrichtingen zijn gemaakt door de verzoekende partij;
- Lijst van B.M. *d.d.* 4 november 2015 met terugbetalingen voor verzorging aan de moeder van de verzoekende partij;
- Attest van B.M. *d.d.* 4 november 2015 dat stelt dat een derde persoon aangesloten is bij het ziekenfonds;
- Attest van B.M. *d.d.* 4 november 2015 dat stelt dat de stiefvader van de verzoekende partij aangesloten is bij het ziekenfonds;
- Attest van B.M. *d.d.* 4 november 2015, waaruit blijkt dat de premie van de verzoekende partij werd betaald tot 31 mei 2015;
- Deposito op eigen rekening van de moeder van de verzoekende partij *d.d.* 26 december 2013 ten bedrage van 10 euro;
- Factuur van AZ G. *d.d.* 3 december 2013 voor de verzoekende partij ten bedrage van 7,88 euro;
- Deposito op eigen rekening van de moeder van de verzoekende partij *d.d.* 12 juli 2013 ten bedrage van 25 euro;
- Factuur van AZ G. *d.d.* 30 mei 2013 voor de verzoekende partij ten bedrage van 11,38 euro;
- Deposito op eigen rekening van de moeder van de verzoekende partij *d.d.* 24 januari 2014 ten bedrage van 30 euro;
- Factuur van AZ G. *d.d.* 3 januari 2014 voor de verzoekende partij ten bedrage van 7,62 euro;
- Deposito op eigen rekening van de moeder van de verzoekende partij *d.d.* 3 maart 2014 ten bedrage van 58,85 euro;
- Betalingsherinnering B.F. *d.d.* 24 februari 2014 aan de verzoekende partij ten bedrage van 58,85 euro;
- Factuur AZ G. *d.d.* 13 november 2014 voor de verzoekende partij ten bedrage van 105,98 euro;
- Europese overschrijving door de stiefvader van de verzoekende partij aan AZ G. ten bedrage van 105,98 euro.

De verzoekende partij heeft bij haar aanvraag dus meerdere documenten neergelegd. In de bestreden weigeringsbeslissing wordt echter gemotiveerd dat deze stukken geenszins aantonen dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen de verzoekende partij en de Belgische referentiepersonen in het land van herkomst. De verwerende partij stelt dat er geen enkel bewijsstuk wordt voorgelegd waaruit blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van haar moeder of stiefvader, noch dat zij onvermogen was of is in het land van herkomst, zowel wat betreft de onroerende goederen als wat betreft het inkomen. De verzoekende partij betwist deze motivering. Zij betoogt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle neergelegde documenten en dat uit deze documenten wel degelijk blijkt dat de verzoekende partij ten laste was van de Belgische referentiepersonen toen zij in het land van herkomst verbleef.

In casu blijkt dat er geen bewijsstukken voorliggen dat de verzoekende partij in het verleden in het land van herkomst, dus voor haar aankomst in het Rijk, ten laste was van de Belgische referentiepersonen. Waar de verzoekende partij stelt dat er niet met alle stukken rekening werd gehouden, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet aantoont met welke stukken er geen rekening werd gehouden. De verzoekende partij toont ook geenszins aan op welke wijze de neergelegde stukken bewijzen dat zij reeds afhankelijk was van de Belgische referentiepersonen in het land van herkomst. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat het oudst gedateerde document van 24 september 2012 is, terwijl de verzoekende partij sinds 2011 in België verblijft. De Raad ziet dan ook niet in hoe deze documenten de afhankelijkheidsband tussen de verzoekende partij en de Belgische referentiepersonen in het land van herkomst – voor de verzoekende partij naar België kwam in 2011 – kunnen aantonen. Met haar summier betoog weerlegt de verzoekende partij de motieven van de bestreden weigeringsbeslissing niet.

De verzoekende partij meent ook dat de verwerende partij de bestreden weigeringsbeslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid omdat zij heeft nagelaten om de verzoekende partij uit te nodigen bijkomende stukken neer te leggen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, *in casu* van een verblijfskaart, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voldoet om de gevraagde vergunning te krijgen. (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). Het is in die zin dat aan de verzoekende partij werd gevraagd, toen zij haar aanvraag van een verblijfskaart op 4 november 2015 indiende, om de hierboven vermelde documenten en bewijzen voor te leggen.

De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt evenwel ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt de verzoekende partij aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen, zich te bekwamen in de verblijfsprocedure die zij instelt en haar aanvraag te vervolledigen, zoals haar uitdrukkelijk en persoonlijk werd meegedeeld. De verzoekende partij kan derhalve niet ernstig betogen dat de gemachtigde van de staatssecretaris er toe gehouden was om bijkomende stukken op te vragen nu de bewijslast bij het indienen van een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een Belgisch onderdaan bij de verzoekende partij ligt.

Uit het administratief dossier en de bestreden weigeringsbeslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met alle stukken die de verzoekende partij nuttig achtte om haar aanvraag van een verblijfskaart te ondersteunen. Bovendien wordt bij de aanvraag van 4 november 2015 in de bijlage 19ter uitdrukkelijk gevraagd om ten laatste op 4 februari 2016 een bewijs van onvermogen in het land van herkomst en een bewijs van stortingen in het verleden neer te leggen. Dat de verzoekende partij niet is ingegaan op de uitdrukkelijke vraag om de nodige bewijzen en documenten bij te brengen, kan de verwerende partij niet worden verweten.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden weigeringsbeslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden weigeringsbeslissing te schragen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden weigeringsbeslissing werd genomen met een schending van de materiële motiveringsplicht of met een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het tweede middel is ongegrond.

2.2. In een eerste middel, dat uitsluitend wordt ontwikkeld ten aanzien het bevel om het grondgebied te verlaten, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

In een derde middel, dat uitsluitend wordt ontwikkeld ten aanzien het bevel om het grondgebied te verlaten, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Gelet op de nauwe samenhang van de middelen worden ze samen besproken.

2.2.1. De verzoekende partij adstrueert haar eerste en derde middel als volgt:

“Verzoeker is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing in strijd is met art. 8 EVRM.

Een vreemdelinge verplichten tot terugkeer naar zijn land van herkomst, maakt een inmenging uit in zijn privé- en gezinsleven die overeenkomstig art. 8 E.V.R.M slechts toegelaten is als ze bij de wet is voorzien en een maatregel vormt die in een democratische samenleving nodig is in het belang van de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dit noodzakelijkheids criterium houdt in dat de inmenging gebaseerd moet zijn op een dwingende vitale behoefte en dat ze met name evenredig is aan het wettige doel dat men wil bereiken.

Het is dus belangrijk dat de overheid aantoonst dat ze een juist evenwicht heeft proberen te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht van de vreemdelinge op de eerbiediging van haar privé- en gezinsleven, wat niet blijkt uit de inhoud van de bestreden beslissing.

Verzoeker heeft geen contact meer met zijn land van zijn herkomst. Een terugkeer naar zijn land van herkomst, zou een serieuze stap terug zijn.

Verzoeker beroept zich op art. 8 EVRM Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven. Al zijn dichte vrienden en kennissen bevinden zich immers in België. Verzoeker wijst erop dat zijn moeder, mevr. N.(...) M.(...) B.(...), met wie hij samenleeft, over de Belgische nationaliteit beschikt.

Indien verzoeker verplicht zou worden naar Congo terug te keren, zal dit tot gevolg hebben dat hij gescheiden zal worden van zijn familie, vrienden en kennissen.

Een inmenging in het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven dient vooreerst voorzien te worden in de wet, maar tevens dient dit te beantwoorden aan één van de doelstellingen, zoals bepaald in art. 8 E.V.R.M. Tenslotte dient dit noodzakelijk te zijn in een democratische samenleving.

Deze voorwaarden zijn niet vervuld, indien de inmenging voortvloeit uit een maatregel van verwijdering van het grondgebied van een vreemdeling, die met zijn land van herkomst een andere band heeft dan zijn nationaliteit en wanneer de verwijdering de eenheid van het gezin in het gedrang kan brengen. (Hof Mensenrechten, 26 maart 1992, Beljoud / Frankrijk, J.dr. Jeun. 1992, afl. 117,58; T.V.R. 1992, afl. 66,314, noot S. Parmentier)

Hoewel Art 8 EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).μ

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen(EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet, is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing en kan niet, zonder zijn in artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet vastgelegde annulatiebevoegdheid te overschrijden en zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen, oordelen op grond van motieven die niet in de aanvankelijk bestreden beslissing voorkomen. Enkel de wettigheid van de motieven uit de aanvankelijk bestreden beslissing te mogen worden beoordeeld (RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Bijgevolg moet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nagaan of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/ privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf.; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het gezinsleven van verzoeker was, op het ogenblik dat de verwerende partij overging tot het nemen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, gekend aan deze laatste. Er kan niet worden betwist dat er op geen enkele manier wordt verwezen naar dat gezinsleven in de bestreden beslissing.

Enerzijds blijkt uit niets dat deze belangenafweging werd gemaakt voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing en zonder dat de uitkomst daarvan reeds vaststond, zoals dat nu wel het geval is.

Anderzijds, door de elementen van deze belangenafweging niet uitdrukkelijk weer te geven in de bestreden beslissing gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat zij gehouden is tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De belangrijkste bestaansreden van deze formele motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199-583, Staelens).

De verplichting om een administratieve rechtshandeling te motiveren is overigens een wezenlijk vormvereiste, dat met name is bedoeld om het recht van de door de handeling benadeelde persoon op een doeltreffende voorziening in rechte te waarborgen (HvJ 20 september 2011, T-461/08, Evropaiki Dynamiki, 122), en vormt het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, pt 38)

Verzoeker kan alleen maar vaststellen dat uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit enig ander stuk van het administratief dossier overigens, blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van het bestreden bevel tegemoet is gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM.

*Een schending van deze bepaling is derhalve aangetoond.
(...)*

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn). Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet

rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet is een bepaling die erop gericht is te waarborgen dat de staatssecretaris en zijn gemachtigde, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsmaatregel naar behoren rekening houden met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet maakt derhalve een individueel onderzoek noodzakelijk.

Er is in casu geen spoor te bespeuren naar een individueel onderzoek naar de concrete gezinssituatie en de persoonlijke omstandigheden die hiermee gepaard gaan.

De verwijderingsmaatregel bevat geen enkele motivering over het gezins- en familieleven van de verzoeker. Noch blijkt uit het administratief dossier dat hiermee rekening werd gehouden. De verwerende partij was duidelijk op de hoogte van de gezinssituatie van de verzoekende partij, zoals blijkt uit de bestreden beslissing.

De schending van art. 74/13 van Vreemdelingenwet staat dan ook vast.”

2.2.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het eerste en derde middel van de verzoekende partij:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat noch artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, noch artikel 8 EVRM vereist dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van die bepalingen is overgegaan. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. Noch artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, noch artikel 8 EVRM omvat een formele motiveringsplicht. (zie inzake artikel 8 EVRM: R.v.V., 3 april 2009, nr. 25.613; R.v.V., 28 maart 2012, nr. 78 203)

De aanvraag werd door verzoeker ingediend in functie van zijn moeder, mevrouw N.(...) M.(...) B.(...). Verwerende partij is derhalve op de hoogte van verzoekers voorgehouden “gezinssituatie” in België. Inzake artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dient bijkomend te worden opgemerkt dat uit geen enkel gegeven dat zich in het administratief dossier bevindt mag blijken dat verzoekster thans gezondheidsproblemen zou kennen of kinderen zou hebben in België. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan niet worden uitgelegd als zou die bepaling vereisen dat verwerende partij rekening dient te houden met onbestaande louter hypothetische elementen.

Verder dient te worden opgemerkt dat artikel 8 EVRM de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht waarborgt. Doch, artikel 8 EVRM is geen absoluut recht en staat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 d.d. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 d.d. 30.08.2007).

Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de verwerende partij een algemene verplichting bestaan om verzoeker te gedogen op het grondgebied, enkel omwille van het feit dat hij zich wenst te vervoegen bij zijn moeder.

Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. (zie RVV, arrest nr. 71.086 d.d. 30 november 2011)

Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit een band van afhankelijkheid kan worden afgeleid en aldus het bestaan van een gezinsleven met zijn moeder weerhouden kan worden.

Bovendien hebben de artikelen 40 e.v. van de vreemdelingenwet tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (zie ook Raad van State nr. 140.105 d.d. 02.02.2005 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 d.d. 30.08.2007).

Verzoeker wist of behoorde te weten dat hij niet op legale wijze in het land kon verblijven indien zijn aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten werd afgewezen (cf. EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk).

Hij laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in haar privé - en gezinsleven zou uitmaken.

De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat verzoeker enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van het gezin niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (EHRM 20 maart 1991, 15.576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104.270 en cfr. M. VAN DE PUTTE, "Straatsburg gaat vreemd", T.Vreemd.1994, 3-16).

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

Hij toont ook niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan ontwikkelen (RvS 28 oktober 2008, nr. 187.393).

Verzoeker laat na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in zijn familiaal leven zou uitmaken en dat zijn private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS, 12 januari 2005, nr. 139.107). De verwerende partij is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het artikel 8 EVRM.

Het eerste en derde middel zijn ongegrond."

2.2.3. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is enkel van toepassing bij het nemen van een verwijderingsbeslissing en luidt als volgt: *"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."* Deze bepaling is erop gericht is te waarborgen dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM, en noodzaakt een individueel onderzoek zodat wordt gewaarborgd dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling, en daaromtrent een afweging maakt.

In de verblijfsweigering wordt enkel gemotiveerd dat de verzoekende partij geen bewijsstukken voorlegt die aantonen dat zij in het land van herkomst voor haar aankomst in België ten laste was de Belgische referentiepersoon. De bewijsstukken, die de verzoekende partij voorgelegd heeft, betreffen immers haar financiële situatie in België waardoor ze niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Met betrekking tot de verwijderingsmaatregel wordt louter gesteld dat *"Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."* Er blijkt uit de verblijfsweigering niet dat voor wat de verwijderingsbeslissing betreft een afweging werd gemaakt aangaande de omstandigheden van verzoekende partij, in casu haar gezinsleven.

Er dient hierbij te worden opgemerkt dat het loutere feit dat werd vastgesteld dat verzoekende partij niet aantoonde dat zij voldeed aan de voorwaarden om op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten *in casu* niet toelaat om te concluderen dat de verzoekende partij geen gezin zou vormen met haar moeder en stiefvader. Het gegeven dat de verzoekende partij geen recht op verblijf zou kunnen laten gelden op basis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet heeft voorts niet tot gevolg dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet langer zou dienen te voldoen aan de verplichting die in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is opgenomen.

De Raad dient er in dit verband op te wijzen dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet er onder meer op is gericht om de verwerende partij ertoe te verplichten na te gaan of een bestaand gezinsleven op zich geen belemmering vormt voor het nemen van een verwijderingsmaatregel en dit gelet op de hogere rechtsnormen – zoals artikel 8 van het EVRM – die dienen te worden gerespecteerd. Ook artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, dat in de voorliggende zaak werd toegepast, voorziet trouwens dat de gemachtigde van de staatssecretaris slechts een bevel om het grondgebied te verlaten kan afgeven aan een vreemdeling indien *“meer voordelige bepalingen in een internationaal verdrag”* hiertoe geen hinderpaal vormen. De gemachtigde van de staatssecretaris diende in de voorliggende zaak, alvorens over te gaan tot het nemen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, te voldoen aan de verplichting die is opgenomen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en het is niet betwist dat hij dit niet heeft gedaan.

Zoals de verwerende partij in haar nota met opmerkingen terecht opmerkt, wordt de gezinsband tussen ouders en meerderjarige kinderen niet verondersteld. Zij dienen het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid aan te tonen die anders zijn dan de gewone affectieve banden. De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat zij tot op heden samenwoont met haar moeder. Dit wordt niet betwist door de verwerende partij. Bovendien wordt de samenwoning bevestigd door het verslag van samenwoning van 2 maart 2016, dat te vinden is in het administratief dossier. Voorts heeft de verzoekende partij in het kader van haar aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in de hoedanigheid van een bloedverwant in neergaande lijn meerdere documenten neergelegd om aan te tonen dat zij op heden ten laste is van haar moeder en stiefvader. In de weigeringsbeslissing werd echter gesteld dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, daar de verzoekende partij niet aantoonde dat zij in het land van herkomst reeds ten laste was. Er wordt in de bestreden beslissing tevens gesteld dat *“Alle voorgelegde documenten betreffende zijn financiële situatie in België doen geen afbreuk aan deze vaststelling. Ze zijn niet relevant”*. Bijgevolg wordt in de weigeringsbeslissing geenszins gemotiveerd of de verzoekende partij op heden ten laste is van haar moeder, hoewel er wel verwezen wordt naar het feit dat de verzoekende partij onvermogen is: *“een situatie van onvermogen die hij daardoor in België voor zichzelf creëerde.”* De Raad kan in het kader van zijn wettigheidstoetsing enkel vaststellen dat de verzoekende partij een begin van bewijs bijbrengt over een mogelijk gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De beoordeling of er *in casu* al dan niet daadwerkelijk een gezinsleven bestaat dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, komt aan de verwerende partij toe. Ook in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet komt het immers aan het bestuur toe om deze beoordeling en afweging in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet te maken (cf. RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900).

Waar de verwerende partij in haar nota met opmerkingen enerzijds het gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar moeder lijkt te betwisten en anderzijds overgaat tot een belangenafweging maakt dit een *a posteriori* motivering uit die niet is terug te vinden in het bestreden bevel, noch in het administratief dossier. Door *a posteriori* te pogen een onderzoek te voeren naar het voorgehouden gezinsleven van verzoekende partij, wordt de hierboven vastgestelde schending door de verwerende partij niet rechtgezet (cf. RvS 28 oktober 2008, nr. 187.420).

De verzoekende partij kan worden bijgetreden waar zij stelt dat er bij het afleveren van het bevel geen rekening werd gehouden met haar gezinsleven zodat artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werden geschonden. Het eerste en het derde middel zijn, in de besproken mate en voor zover zij gericht zijn tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, gegrond en leiden tot de nietigverklaring van het bestreden bevel. Een onderzoek van de overige onderdelen van de middelen dringt zich derhalve niet op.

De Raad beklemtoont dat het gegrond bevinden van een rechtsmiddel, met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten, niet tot gevolg heeft dat de bestreden ‘bijlage 20’ in zijn geheel dient te worden vernietigd (RvS 23 januari 2014, nr. 226.182). Het bevel om het grondgebied te verlaten en de

beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden betreffen, zoals reeds gesteld, twee afzonderlijke beslissingen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel, dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kan leiden, aangevoerd, doch wel een gegrond middel, dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 mei 2016, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing van de bij artikel 1 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen voor zover deze gericht zijn tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 mei 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS